

die dezelfde voordeelen aanbiedt, zonder zulk een onware symboliek.

Dit zal dan variëeren al naar gelang de geest verschilt, die zulk een stichting of vereeniging bezielt.

Werken in zulk een stichting enkel gewone burgerlijke factoren, zonder dat een hooger beginsel drijft, dan zal het gewaad dat men kiest, ook meer gewoon burgerlijk kunnen zijn.

Is daarentegen sprake van een vereeniging, die door hooger beginsel wordt gedreven, en waarvan de verpleegsters noch voor eigen positie zorgen, noch verdere verwachtingen van het leven hebben, zoo zal deze meer volkomene toewijding zich ook in een soberder gewaad kunnen uitdrukken.

Voor al zoo het een stichting geldt, waarin geen salaris genoten wordt, en allen saam uit de fondsen of interesten van het Huis, zonder eigen bezit, leven, is zulk een soberheid van gewaad op zijn plaats.

Maar zelfs dan blijft het ons wenschelijk voorkomen, dat zulk een gewaad niet permanent zij.

Als een timmerman naar de kerk gaat, draagt hij niet zijn schootsvel. Een stukadoor gaat niet in zijn lange witte jas naar een bruiloft.

Het geteekende gewaad hoort bij het bedrijf en bij den dienst, maar ook daarbij alleen. Is men daarentegen buiten dienst, mengt men zich als gewoon persoon onder het gezelschap, dan vervalt alle reden om zich in zulk een dienstgewaad te steken. Men kan zich dan kleeden gelijk iedere andere ernstige vrouw.

Iets wat dan weer samenhangt met deze andere vraag, of voor dezen dienst het jonge meisje wel de eerstgeroepene is.

De Heilige Schrift wijst voor al zulken dienst in de eerste plaats onze *weduwen* en dan natuurlijk onze kinderlooze weduwen aan.

Deze hebben haar jaren en haar ondervinding voor, en zijn daardoor vanzelf beter voor dezen dienst geschikt. Ook mag men van haar, die de Schrift noemt „zij die waarlijk weduwen zijn”, onderstellen, dat eigen keus bij de kleedij niet met den eisch van eenvoud en soberheid in strijd zal geraken.